

ΕΤΟΣ Β΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 104

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 15

Τιμή ετησίας συνδρομής προκληρωτίας διά μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νῆαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 8 Φεβρουαρίου 1881.

Τὸ φῶς ἤδη ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πολιτικῆς, φῶς ἀληθῶς λίαν πένθιμον. Ὁ φιλέλληνας Ἀσμοδαῖος θέλει νὰ γέλασῃ, ἀλλ' ὁ γέλως του μετατρέπεται εἰς στεναγμὸν. Ἡ στάσις τῶν πραγμάτων γίνεταί τέλος καταφρηνῆς καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον τυφλωττοντας. Ἐκ μέρους τῆς Τουρκικῆς Ἄρνησις ἀπόλυτος. Ἐκ μέρους τῆς Εὐρώπης, ὑπισθοχώρησις, ἐφεκτικότης, δυσμένεια, ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῶν διχθέσεων. Τὰ μικρὰ, σχοινοτενῆ, πλήρη σχολαστικῆς διχλεκτικῆς καὶ ἐνιχθοῦ ὕβρεων ἄρθρα ὀργάνων τινῶν τοῦ ἡμετέρου τύπου, δὲν ἔσχυσαν νὰ πείσωσι τὴν Γαλλίαν νὰ πείξῃ πρὸς Ζηρίαν τῆς ἀκόμῃ μίαν φορὰν τὸ πρόσωπον τοῦ περιπλανωμένου ἱππότου τῆς νεωτέρης Εὐρώπης. Ὅλα καλὰ ὅσα τελειοῦσι καλὰ, ἐπιγράφεται δρᾶμα τι τοῦ Σχιζήπου. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶνε πρακτικώτατον, ἀλλ' ὅταν τὰ πράγματα δὲν τελειοῦσι καλὰ, συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἦτοι τὰ λάθη γίνονται μᾶλλον καταφρηνῆ, πασιδῆλα δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐπιπολασιοτάτους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοιοῦτοι ἀναντιρρήτως εἰμεθα ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψιν τοῦλάχιστον. Ἀληθῶς μάτην ἤθελέ τις ζητήσαι τὴν περίσκεψιν, τὴν πολιτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἀληθῆ τόλμην εἰς ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν ἐνεργηθέντα ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς τελευταίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ κρίσεως. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκτυλιχθέντων γεγονότων, οὔτε μετὰ τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν ἐσυμμαχῆσαμεν, οὔτε μετὰ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Τὴν ἀπάτην θεω-

ροῦντες ὑπερταίην πολιτικὴν, προσπαθήσαμεν συνεχῶς ν' ἀπειλήσωμεν δῆθεν τοὺς μὲν διὰ τῶν δὲ καὶ τ' ἀνάπαλιν, μέχρις ὅτου τὰ γεγονότα αὐτετελέσθησαν ἀνευ οὐδεμιᾶς δι' ἡμᾶς ὀφελείας. Τότε δὴ τότε, ἀφοῦ ἀπέτυχον αἱ παρῳδαὶ εἰς τὴν Πύκκα, αἱ φωναὶ ὑπὸ τὰ Ἀνάκτορα, αἱ διαδηλώσεις πρὸ τοῦ οἰκήματος τοῦ Ἀγγλοῦ γραμματέως Οὐνδάμ, αἱ ἀγυρτικαὶ κηδεῖαι κτλ. κτλ, καταφεύγαμεν εἰς τὸ μέγα ἡμῶν ἐπιχειρημα, εἰς τὰ πεσοῶματα, ἵνα δημιουργήσωμεν ἑλληρικὸν ζήτημα. Ἐδῶ ἀρχίζει νέα σειρά βραδιουργιῶν τοῦ Σκαπίνου, ποικιλομένων ὑπὸ τῶν δύο πρωτοκόλλων τοῦ Βερολίνου. Ἐπετύχαμεν δ' ἐν μέρει, διότι ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἐὰν δὲν ἔχωμεν τὴν ἀρετὴν ν' ἀναδειχθῶμεν ἡμεῖς σπουδαῖοι, ἔχομεν ὅμως τὴν ἀναντίρρητον ἱκανότητα νὰ παρασύρωμεν τοὺς σπουδαίους εἰς τὰ γελοῖά μας. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκεται ἤδη ἡ καλουμένη ἑλληνικὴ ὑπόθεσις, ἣτις ἐδημιούργησεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέσιν ἀφόρητον, ἀναγκαίως μὴ δυναμένην νὰ παραταθῆ ἐτι ἐπὶ πολὺ. Ἐν ὅμως ἐκερδήσαμεν ἀληθῶς, ὅτι προσεθέσαμεν εἰς τοὺς ἐνδόξους ἀνδρας τοῦ Πλουτάρχου τινὰς ἀκόμῃ ἐξόχους ῥήτορας, πολιτικούς συγγραφῆς, ὀργανωτάς, οἰκονομολόγους καὶ διπλωμάτας.

Ἡ Ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ἰδιαιτέρως ποίημα εἰς δημῶδη γλῶσσαν, ΟΝΕΙΡΟΝ, ὑπερ μεγάλως ἐπηνέθη διὰ τὸ γνήσιον τοῦ ρομελιωτικοῦ ὕφους τοῦ καὶ τὸ σύντομον τῆς πολεμικῆς διδασκαλίας, ἣν ἐν ῥυθμῷ σοφωτῆτην ἐκφέρει. Ὁ ἀνόνομος ποιητὴς (κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, βάρδος) λέγει, ὅτι κατ' ὄναρ εἶδε τὸν Καρκαίτικόν προοιμιζόμενον, ὅτι προβλέπει προσηχὴ πόλεμον τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἀδελφῶν, εἶτα δὲ δίδοντα ὁδηγίαις πολεμικῆς τέχνης ἀξιοσημάντους διὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν, καὶ τέλος, δι' ὠραιοτάτης ποιητικῆς στροφῆς ἀνκφέροντα πῶς ἐκάη ὅλη ἡ Ἑλλάς τῷ 1821, ἀλλὰ νῦν πλουσίαι καὶ λαμπρὰ ἀνέθλαε, χάρις τῇ ἐλευθερίᾳ ἣν διὰ τῶν ὅπλων καὶ τοῦ πυρός αὐτοῦ ἀπήλαυσε· ὁ ποιητὴς ἐν τέλει ἀποδέχεται τὴν ἐντολὴν τοῦ στρατάρχου, ὅπως δὲ δικαλῆσῃ τὰς συμβουλάς του καὶ ποιεῖται ἐπίκλησιν πρὸς τό:

«κατὰ γλυκο κονδύλι του, χρυσό του καλαμάρι»
καὶ οὕτω τελευτᾷ τὸ λαμπρὸν ποίημά του. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐφημερίδος ἐξηνηλῆθη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκεῖ ἐδημοσιεύθη καὶ με' ὀλίγα λάθη, ὁ Ἀσμοδαῖος ἀναδημοσιεύει κατωτέρω τὸ ῥηθὲν ἐξίστιον ποίημα:

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἦχος

«Ἀπόψ' εἶδα ἔσθ' ὄναρ μου...»

Φίλοι μου λέγε λούφαζε, σκοῦχτο ἡ καρδιά μου λέει·
Ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου μοῦ εἶπ' ὁ Καρκαίτικος:

« Βλέπω τὸ Γιάννο νὰ φιλήσ' τὸν Οὐρῶν τὴ Μῶω,
« Δένδρα, σπικρὰ γαυρίσασαν, τὰ ζωντανὰ χορεύουν...
« Ἀδέρφικ ζυπολύθησαν... νὰ ποδεθοῦν ζητοῦνε.

« Ἀλλοίμονο εἰς τὸ δουλευτὴ ποῦ τὴ δουλιὰ φοβᾷται.
« Ἐχε σουβλί ἀπόστκτο, φαλτσέτ' ἀκονισμένη'
« Ἡ βελονὴς πολὺ δακίαις μόν' τότε πιάνουν τόπο'
« Ἡ πρόκαις σου πολὺ σπικρταίς τί τὸ πετσί χαλᾷνε.
« Χαρὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ παιδί π' ὄχει γερὰ τὰ χέργικα,
« Τὸ μᾶτι σὰν πετούμενο, τ' αὐτὶ ὥσταν ἀγρίμι,
« Τὸ δαχτυλίδι ποῦ περνεῖ, τὸ ἀρνικὸ ποῦ κόρτει,
« Καὶ σὰν ξεφτερίριζνεται εἰς τὴ δουλιὰ ἐπάνω.
« Ὅλα κῦτὰ εἶναι καλὰ, καλλίτερο εἶν' τοῦτο:
« Ποτὲ σὲ μουστέρη καλὸ μὴν κόψης ἀπὸ σβέρκο'
« Τὸ καλαπόδι τὸ καλὸ φτιάχνει καλὸ ποδάρι'
« Μὴν παίρνης Συρικνὸ πετσί, φρηνιζέζικο νὰ παίρνης.
« Θέλεις νὰ κἀνης γρήγορη δουλιὰ καὶ πινεμένη;
« Μαλάκονε ὅτφ μ'πορεῖς καλλίτερον τοὺς πᾶτους.
« Ἐχε βελόναις σουβλικαίς καὶ δυνατὸ τὸ σπάγγο,
« Σύνεταίς ταίς ξυλόπρκαίς, γικτιχαλᾷν ταίς σκάλτσαις.
« Σὰν τὸ κορᾷσι φύλαγε τανάλια, κατσαπρόκο,
« Τῆς ῥόδαίς, τὴ σουβλόριζα, τῆς τρίχαις, τὸ τσιρίσι,
« Τὴν προκαδοῦρα, τὸ σφυρί, τῆς ἄλτσαις καὶ τὰ ψίδια.
« Τὸ καλοκαίρι τὸ σαγγέ, χειμῶνα τὸ βιδέλο
« Πῶς καθε πόδι ἀγαπᾷ ποτὲ μὴ λησμονήσης.

« Ἄν τύχη ἄνθρωπος βρῆς με' πόδις ὄλο κάλους
« Ἐκεῖ τὰ μᾶτις τέσσαρα, φτιάστου φαρῶν τὸν πᾶτο,
« Βάλτου τακοῦνι χαμηλὸ, τὸν κοντοπιε γεμάτο,
« Καὶ μπόλικο ἐλαστικὸ ἐγγλέζικο μὰ φῖνο.
« Καὶ ἐὰν τύχη ποδαγρὸς πολιτικὸς κενένας,
« Φτιάστου παπούτσι τσόχινα ὡσάν τοῦ Κουμουνοῦρου.
« Ἄν ἐξερνε ἀρχόντισσα με' χαιδεμένο πόδι
« Σοῦ τύχη, τότε πρόσεχε νὰ τὴν εὐχαριστήσης'
« Φιούμπαις ἀμέσως πέταξε-σεβρὸ καὶ λουστρινάκι,
« Ψηλὸ τακοῦνι ζύλινο, φουντίτσαις μπρισιμέναις.
« Χωριάτη ὅμως ἂν ἰδῆς, ἐρώτα τί μαντάτα
« Καὶ δὸς του τὰ χονδρήτερα παπούτσι ὅπου ἔχεις.
« Θέλεις νὰ πιᾷσης μουστέρη καὶ ἄ; μὴ μ'πῆκε μέσκα;
« Στείλε τὸν κάλκα νὰ τοῦ εἶπῃ: τ' ἀφεντικὸ σὲ θέλει'
« Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ μ' ἕνα καφεδάκι
« Θέλεις δὲ θέλει κάμε τον παπούτσι ν' ἀγοράσης'
« Ἄν εἶναι ὅμως δύσκολο γιὰ νὰ τὸ κατορθώσης,
« Δὸς του δῶ μόντσαις κ' ἀφες τον εἰς τὸ διάβολο νὰ πάη.
« Χρητόσημο δεκάλεπτο εἰς τὴν τσέπη πάντα ν' ἔχης,
« Ἐξόφλησι εἰς τὸ μουστέρη προπούμενη νὰ δίνης,
« Μὴν τύχη καὶ σ' εὐρῆ μπελάς καὶ τσερεμὲ πληρώσης
« Ἀπὸ τὸ νόμο τὸ σκληρὸ ποῦ ἔφτισε ὁ Γρικουπης.
« Καὶ ἂν βρῖσκεσαι εἰς τὰ στενά νὰ ρίξῃς τὸ κανόνι,
« Γεμίξεις τὸ κατᾶστιχο ἀμέσως βερσεδία...»

« Πολλοὶ ἐμουρλοῦζέψανε καὶ ξᾶν μουρλοῦζέψαν,
« Μὰ πίσω πάλι ἀνοιξάν τὰ μαγαζιά τους ὄλοι,
« Μὲ πρᾶγμα περισσότερο καὶ κρέντιτο βερδῶτο.
« Εἶδαμε πληρομάγαζα μονάχα με' μιὰ μπάγκα,
« Ποῦ κλείσανε καὶ φάγανε τοῦ κόσμου τοὺς πικράδες,
« Γῶρα ντὰ-κάπο ἀνοιξάνε με' μόντσαις φηγουρίνα,
« Καὶ ἐκεῖ ποῦ ἕνα ἦτανε ἐφύτρωσαν πενήντα...
« Γλάσου χαρὰ σου, Πιστωσι... Χαρητέ την μαστόροι!..
« Σήκω καὶ γράψε γρήγορα νὰ τὴν ἀκούσουν ὄλοι.»

Μὲ δάκρυα ληχταριστὰ τοῦ φίλησα τὸ χέρι
Καὶ τοῦ εἶπα: Στάσου Μίστορη, προπούμενα νὰ γράψω'
Δὲν εἶμπορῶ εἰς τὴν στιγμή νὰ φτιάσω μεντσασόλα,
Δὲν εἶμαι τέτοιος μοναχὰ ὁ Πικπυεῶργης ξέρει
Νὰ κἀνη ὄλαις ταίς δουλικαίς χωρὶς νὰ βᾶνη χέρι...
« Βε' εἶται σαγκαρόπουλο, εἰς τὸν κόσμο ξηκουσμένο
« Καὶ εἶσαι καλὸς εἰς τὸ σουβλί, καλὸς καὶ εἰς τὴν πέννα...»
Μοῦ ἔφυγε σὰν ἀττραπὴ με' πατημέναις φτέρναις
Καὶ τὴν ποδίκα του μοῦδειζε κομμένη ἀπὸ φαλτσέτα.

Ἐξηκουστὸ σουβλάκι μου, χρυσὴ μου βελονίτσα,
Δὸς τε ἔσ' τὰ χέργικα μου ζωὴ, ἀστρερινὴ γαργάδα,
Νὰ παπουτσώσω τὸν ντουναί... ..

ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Είναι ανάγκη νὰ διορθώσωμεν τὸν στρατὸν ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω, μάλιστα δὲ τὰ κάτω, διαδοχικῶς.

Βαλενός.

Εἶναι ψευδὲς ὅτι εἰσεπήδησαν ἄνδρες εἰς τὴν θάλασσαν.

Γ. Μπούμπουλης.

Μὴ μὲ ἐμποδίζετε, κύριοι, νὰ ὁμιλήσω καὶ συμφεροντολογικῶς.

Δουζίνας.

Ἡ μετάνοια τῆς ἀντιπολιτεύσεως, κύριοι, εἶναι μέγα μυστήριον.

Ὁ αὐτός.

Ὁ κ. Φιλήμων διὰ τῶν λόγων του, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ἐξορμήσωμεν ξιφῆρεις ἐκ τῆς Βουλῆς.

Σ. Πετιμεζᾶς.

ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ. Εἶναι κι' ἐντροπή, κύριε Δουζίνα.

ΔΟΥΖΙΝΑΣ. Ἄγαπάτε νὰ ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ ἐντροπῆς, κύριε πρωθυπουργέ ;

Φίλε Ἀσμοδαῖε,

Τί πταίει ὁ Ἀριστοφάνης, ὥστε νὰ ἐξαληφθῇ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, διὰ τὸν *asinum metaphysicum* τοῦ Λεϊβνιτίου ;

Ἄλλὰ διατί νὰ τὸ ἐκλάβῃ περὶ ἐαυτοῦ ὁ Γορτύνιος, ὡς ὁ πατὴρ τῆς *Cenerentola*, ὅστις ἐξηγῶν τὸ ὄνειρον λέγει :

Miei rampoli femminini,
Vi ripudio e mi vergogno
Da che vidi un grande sogno,
un gradissimo sommaro
Quel Asino son io !.

ΑΒΕΣΣΑΛΩΜ.

Κύριε συντάκτα τοῦ Ἀσμοδαίου,

Μετὰ λύπης μου εἶδον εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον σας, ὅτι γενόμενος θύμα πλάνης οἰκτρᾶς ἐδέχθητε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀξιοτίμου ἐφημερίδος σας ἐπιστολὴν πλαστὴν ὡς παρ' ἐμοῦ δῆθεν ὑπογεγραμμένην. Δικμαρτύρομαι ἐντόνως κατὰ τῆς τοιαύτης πλαστογραφίας, καὶ κηρύττω τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιστολὴν ἀπόκρυφον, ἄνανδρον δὲ τὸν καταφυγόντα εἰς τοιαῦτα ἐπαίσχυνα μέσα, ὅπως κωμωδοποιήσῃ τὸν ἀληθῆ

μου προορισμὸν καὶ καταστῆσῃ ἐν τῇ κοινῶν ἀντικείμενον εἰρωνείας καὶ χλεύης οἰκτρᾶς τὴν προσεχῆ ἐπὶ τὴν ὑπουργείαν τῆς Δικαιοσύνης ἀνάρρησίν μου, ἧς οὐδέποτε παρητήθη, ὡς δισχυρίζεται ὁ ὑποβολιμαῖος ἐπιστολογράφος, καὶ ἦν ἐξακολουθεῖ νὰ μοι ὑπόσχεται εἰλικρινῶς ὁ τὰς ἡμέρας τοῦ κράτους ἐν χερσὶν ἔχων πατριωτικώτατα φίλος μου κ. Κουμουνδούρος.

Δέξασθε κ. τ. λ.

ΚΑΡΑΠΑΦΛΟΣ

Παρκκαλοῦμεν τοὺς ἀληθῶς ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ δημοσίου ἐνδιαφερομένους δημοσιογράφους καὶ βουλευτάς νὰ τηρῶσιν εὐγλωττον σιγὴν, προκειμένου περὶ οἰασθῆποτε δωρεᾶς γενομένης διὰ λογαριασμὸν τοῦ δημοσίου πρὸς τοὺς φίλους καὶ οἰκείους τοῦ ὑπουργείου, διότι τὸ ἐλαφρότερον ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἤθελεν ἐπιφέρει πᾶσα τοιαύτη καταγγελίᾳ εἶνε ὁ διπλοσιασμὸς τοῦλάχιστον τῆς εἰς τὸ δῆμοσιον ἐπενεχθείσης ζημίας. Οὕτω τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν, ὅπως ἀφ' ἐνός μὲν φημῶσῃ τὰ βδελυρὰ στόματα τῶν διαδοσάντων ὅτι τὸ δῆμοσιον ὑπεβλήθη εἰς μεγάλας θυσίας ἵνα τῷ ἐπιτραπῆ ἡ ἀνεγερτικὸς ὀχυρωμάτων εἰς τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Καστέλλας γαίας, ἄς ὁ κ. Περρωτῆς, ὅπως μὴ χάνωνται, ἐθεώρησε καθήκόντου νὰ κηρύξῃ ἰδιοκτησίαν του, ἀφ' ἐτέρου δὲ μὴ ἀφήσῃ οὐδενὶ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν περὶ τῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων τοῦ συκοφαντηθέντος, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δημοσιεύσῃ δῆλωσιν δι' ὅλων τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἀγτί 1700 μόρον δραχμῶν ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὸν φιλοπατρίᾳ ὁ κ. Περρωτῆς συγκατετέθη νὰ ἔδῃ συγχρόνως ἀναγνωριζομένην αὐτῷ τὴν κυριότητα, ὅδὸν ἀμαξητὴν ἀσπλάγχχνως διασχίζουσαν νῦν τὰ ἀσυγκοινωνήτα τέως καὶ ἔρημα ἐδάφη, καὶ διαταρξοσομένην ὑπὸ σκληρᾶς ἀξίνης ἐπιστράτου σκαπανέως τὴν εἰρήνην τῶν λίθων καὶ χωμάτων τῆς οἰκοπεδοφόρου Καστέλλας· οὕτω δὲ, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, διὰ τῆς καταχωρίσεως τῆς ῥηθείσης δηλώσεως, τὸ ποσὸν τῶν 1700 δραχμῶν ἀνῆλθεν εἰς τὸ διπλάσιον μόρον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἐν' ἀναγνωρισθῶσιν ἐνδόξως τρία ἀπαρκίτητα στοιχεῖα τοῦ καθεστῶτος, ἡ κυριότης, ὁ πατριωτισμὸς καὶ ἡ δικτάρχεις τοῦ κ. Περρωτῆ— καὶ τοῦ κ. Μπούμπουλη, ὡς πρὸς τὸ τελευταῖον.

Φίλη τις συνάδελφος διαίρει τὰ στοιχεῖα, ἐξ ὧν συγκροτοῦνται αἱ Ἀττικαὶ ἐφεσπερίδες εἰς τέσσαρα, τὸ διπλωματικόν, τὸ φανερωτικόν, τὸ ὁμογενικόν καὶ τὸ ἀθηναϊκόν. Ἄλλ' ἡ συνάδελφος δὲν ἀναφέρει τὸ κυριώτατον παρ' ἡμῖν στοιχεῖον, τὸ καὶ ἐπισκιαζόν ἕλα τὰ ἀνωτέρω, τὸ τυχοδιωκτικόν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀδελφῶν Περρῆ.